

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 7550/23

בג"ץ 7553/23

לפני :
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט ע' גרוסקופף
כבוד השופט ח' כבוב

העותרים בבג"ץ 7550/23 :
1. מוסטפא שנתיר
2. אימאן שנתיר
3. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

העותרים בבג"ץ 7553/23 :
1. אכרם מוצבאח מוצטפא שנתיר
2. סמאח עבדאלעזיז עבדאלסמיע שנתיר
3. א. מ. (קטין)
4. ש. מ. (קטין)
5. אדהם אכרם מוצבאח שנתיר
6. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

נ ג ד

המשיבים :
1. המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית
2. היועץ המשפטי לגדה המערבית

עתירות למתן צו על תנאי ולמתן צו ביניים

תאריך הישיבה : י"א בחשון התשפ"ד (26.10.2023)

בשם העותרים בבג"ץ 7550/23 : עו"ד נאסר עודה
בשם העותרים בבג"ץ 7553/23 : עו"ד מיכל פומרנץ
בשם המשיבים : עו"ד אבי מיליקובסקי ; עו"ד אבי טוויג

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. בבוקרו של יום 21.8.2023 בוצע פיגוע ירי בסמוך ליישוב בית חגי, שבו נרצחה בת שבע נגרי ז"ל ואדם נוסף נפצע באורח קשה. פיגוע הירי בוצע על ידי מוחמד שנתיר ובן דודו צקר שנתיר (להלן בהתאמה : מוחמד וצקר, וביחד : המחבלים). בעקבות הפיגוע

הוציא המשיב 1 (להלן: המשיב) צווי החרמה והריסה לשתי הדירות שבהן התגוררו המחבלים בעיר חברון, מכוח סמכותו לפי תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945 (להלן: תקנה 119). כנגד צוויים אלו מופנות שתי העתירות שלפנינו, שהוגשו מטעם בני משפחתם של המחבלים, המתגוררים בדירות או במבנים שבהם נמצאות שתי הדירות המיועדות להריסה.

בהינתן ששני צווי ההריסה הוצאו על ידי המשיב בגין אותו הפיגוע, ובהינתן טיב הטענות והמאפיינים הדומים בין שתי העתירות, ראינו לדון בהן במאוחד. נתאר תחילה בתמצית את עיקרי טענות העותרים בשתי העתירות. לאחר מכן נתאר בקצרה את עיקר טענות המשיבים – אלו המשותפות לשתי העתירות ואלו הפרטניות במענה לכל אחת מהן; ומשם נפנה לפרק הדיון וההכרעה.

עיקר טענות העותרים

2. בג"ץ 7550/23 – העותרים פותחים עתירתם בטענה כי ביצוע צו ההריסה הוא "פעולה נקמנית ואסורה כנגד התושבים המוגנים החפים מפשע, העולה לכדי פשע מלחמה וטיהור אתני". עוד טוענים העותרים כי לא היתה להם זיקה לפיגוע שבוצע; כי הפעלת סמכותו של המשיב מהווה ענישה קולקטיבית אסורה לפי הדין הבינלאומי; וכי קיים ספק אם מתקיים קשר רציונאלי בין ההריסה לבין התכלית ההרתעתית שההריסה נועדה להגשים. במישור הקונקרטי בנוגע לביצוע ההריסה עצמה, נטען כי הדירה המיועדת להריסה ממוקמת בקומה רביעית של הבניין, ומעליה נמצאת קומת מגורים נוספת. לנוכח האמור, נטען כי אופן ביצוע ההריסה בדרך של "חבלה חמה בשילוב אמצעים מכאניים" עתיד בסבירות גבוהה לגרום נזקים של ממש לדירות הסמוכות ולתשתית הבניין ומהווה צעד בלתי מידתי. כתימוכין לעמדתם צירפו העותרים חוות דעת הנדסית. העותרים הוסיפו בהקשר זה כי לא נבחנה על ידי המשיב אפשרות לבצע את ההריסה באמצעים מכאניים בלבד, וזאת לדבריהם "משיקולים זרים, שכל מטרתם להימנע מצמצום הנזק, בלשון המעטה".

3. בג"ץ 7553/23 – העותרים מעלים בעתירתם טענות במישור העקרוני לגבי חוקיות השימוש בסמכות המשיב ליתן צו הריסה לפי תקנה 119, אך מבהירים כי כדי שלא להלאות את בית המשפט הם לא האריכו בדבר, וככל שבית המשפט יבחר לדון בטענות אלו, הם מבקשים כי תינתן להם הזדמנות להשלים טענותיהם בהקשר זה. עוד בנוגע לתכלית ההרתעתית, העותרים טוענים כי לנוכח המצב הביטחוני הקשה, "הדחיפות המאולצת" של החלטת המשיבים מעלה "חשש כבד שמדובר ברצון פופוליסטי לעשות

דבר מה, בלי שום קשר לאפקטיביות המעשה". במישור העובדתי, העותרים טוענים כי לא היתה להם כל ידיעה או מעורבות בפיגוע, וכי חלקו של צקר בביצוע הפיגוע היה קטן לעומת חלקו של מוחמד שביצע את הירי בפועל. כאשר לצו ההריסה וביצועו, העותרים טוענים כי סד הזמנים הקצר שעמד לרשותם להשיג על ההחלטה להרוס את הדירה, מנע מהם להגיש חוות דעת הנדסית מטעמם ופגע בזכות הטעון שלהם; כי לא הוסבר על ידי המשיב כיצד ניתן להניח שהריסת הדירה תגרום נזק רק למחצית המבנה מבלי לגרום נזק לדירת הקרקע; כי ניסיון העבר מלמד ששימוש בחבלה חמה גרם נזק משמעותי לדירות הסמוכות, כדי כך שחלקן הפכו בלתי ראיות למגורים; וכי ניתן היה להסתפק בסנקציה פוגענית פחות בדמות אטימת חדרו של המחבל.

עיקר תגובת המשיבים

4. המשיבים בתגובתם מתייחסים תחילה לתיאור מעשיהם של המחבלים, ומבהירים כי המחבלים הודו בחקירתם במעשים המיוחסים להם, כי יש ראיות חד משמעיות וברורות להוכחת אשמתם, ואף קיים סרטון המתעד את הפיגוע.

מטבע הדברים, לנוכח העובדה שהועלו טענות מצד העותרים במישור העקרוני לגבי חוקיות השימוש בתקנה 119, המשיבים לא ראו עצמם פטורים והגיבו להן. בנוסף לכך, המשיבים עמדו בתגובתם על הצורך הביטחוני הגובר בהרתעה. זאת, לנוכח עליית פעילות הטרור בשנים האחרונות, שבמהלכן חלה עלייה ניכרת בפיגועים חמורים שבהם נהרגו אזרחים וחיילים; וביתר שאת לנוכח מתקפת הטרור הרצחנית שביצע ארגון החמאס ביום 7.10.2023, ביחד עם ארגוני טרור נוספים, שבה נרצחו כ-1,400 ישראלים ונחטפו למעלה מ-200 לרצועת עזה. על רקע האמור, המשיבים מדגישים את הצורך בהרתעת מחבלים, ובפרט מחבלים מארגון חמאס כבמקרה דנן, מלבצע פיגועי טרור, וכן מדגישים את הצורך להרתיע מחבלים מלבצע פיגועים במתווה של הפיגוע שבגינו הוצאו צווי ההריסה מושא העתירות דנן.

5. במישור הפרטני, במענה לטענות העותרים בבג"ץ 7550/23, המשיבים מציינים כי בדירה המיועדת להריסה התגוררו המחבל, אשתו וארבעת ילדיהם, והיא מצויה בקומה השניה מעל הקרקע במבנה מגורים בן 6 קומות (קומה אחת מתחת לקרקע, קומת קרקע, שלוש קומות מעל הקרקע, ומפלס גג; יצויין כי בחוות הדעת ההנדסית מטעם העותרים נאמר כי מדובר במבנה בן 5 קומות, ככל הנראה ללא מפלס הגג שאינו משמש למגורים). לטענת המשיבים, אופי פעולת ההריסה, מעצם טיבה, אמנם טומן בחובו היתכנות לנזק לרכיבי בנייה קונסטרוקטיביים ושאינם קונסטרוקטיביים. עם זאת, עמדתם של גורמי

המקצוע היא כי רמת הסבירות לנזק היא נמוכה, וזאת על בסיס פעולות קפדניות בשלב התכנון, לרבות בקרה בשטח על ידי מהנדס. עוד מבהירים המשיבים כי לא צפוי נזק קונסטרוקטיבי למבנים סמוכים, וכי יינקטו מרב המאמצים גם בשלב הביצוע כך שההריסה תהיה בעלת מאפיינים ממוקדים ונשלטים, ואף ייעשה מאמץ לפרק תשתיות סמוכות וזיגוג סמוך בטרם ביצוע ההריסה באופן שימנע את הפגיעה בהם. המשיבים מבהירים כי חוות הדעת ההנדסית מטעמם היא פרי עבודת צוות מומחים שבחן את כל היבטי ההריסה. המשיבים מדגישים כי אמנם במספר מצומצם של מקרים בעבר התממש סיכון ונגרם נזק שחרג מגבולות הערכת הנזק שבחוות הדעת ההנדסית, אך הלקחים הופקו. לבסוף, המשיבים טוענים כי לאחר ביצוע הפיגוע, אביו של המחבל (העותר 1) ואמו, המתגוררים גם הם במבנה, הביעו תמיכה במעשיו, וגם בכך יש כדי לתמוך בצורך להגשים את התכלית ההרתעתית שביסוד תקנה 119.

6. בהתייחס לטענות הפרטניות בבג"ץ 7553/23, המשיבים מציינים כי בדירה המיועדת להריסה התגוררו המחבל, הוריו ואחיו בן ה-14, והיא מצויה בקומת הקרקע במבנה מגורים בן 3 קומות (קומה אחת מתחת לקרקע, קומת קרקע ומפלס גג שאינו משמש למגורים). בדומה לאמור לעיל, גם כאן המשיבים טוענים כי קיימת היתכנות לנזק למבנה, אך לנוכח פעולות קפדניות בשלב התכנון, בחירת האמצעים ומתווה הביצוע (על שתי חלופותיו), לרבות ליווי ובקרה בשטח על ידי המהנדס שערך את חוות הדעת, ההריסה תהיה בעלת מאפיינים ממוקדים ונשלטים ככל הניתן, באופן שמביא לרמת הסתברות נמוכה לנזק למבנה ולנזק לא קונסטרוקטיבי למבנים סמוכים. כמו כן, לא צפוי להיגרם נזק לרכיבי בנייה קונסטרוקטיביים של מבנים סמוכים; ייעשה מאמץ לפירוק תשתיות טרם הפעילות באופן שימנע את הפגיעה בהן; וייעשה מאמץ לפירוק זיגוג סמוך היכן שניתן. באשר לזכות הטיעון של העותרים, המשיבים טוענים כי פרק הזמן שעמד לרשות העותרים לצורך הגשת השגה ועתירה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, והוא נגזר מנסיבות העניין והצורך המידי בהרתעה, בפרט בתקופה הנוכחית.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בעתירות ובתגובות המשיבים על נספחיהן, ולאחר שמיעת טענות הצדדים בעל פה, המסקנה היא כי אין עילה להתערבותנו בהחלטת המשיב להפעיל את סמכותו מכוח תקנה 119, ומשכך דין העתירות להידחות.

בפתח הדברים ראוי להבהיר, כפי שהובהר בשורה של פסקי דין לרבות מן העת האחרונה, כי השאלות העקרוניות לגבי חוקיותה של תקנה 119 כבר נדונו והוכרעו

בפסיקתו של בית משפט זה, ואין מקום להידרש אליהן מבראשית כל אימת שהמפקד הצבאי מפעיל את סמכותו (ראו, לדוגמה, בג"ץ 1376/23 הילאן נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 15 והאסמכתאות שם (13.3.2023)), ואך בימים אלו נדחתה בקשה לקיים דיון נוסף בנושאים אלה (דנג"ץ 7389/23 חרושה נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש (29.10.2023)). העתירות דנן אינן מצדיקות סטייה מכך, ויש למקד את הדיון בטענותיהם של העותרים המצויות במישור היישומי-קונקרטי לגבי הפעלת סמכותו של המשיב בנסיבות המקרה דנן.

8. נתאר בקצרה את מעשיהם של המחבלים, כפי שעולה מכתבי האישום שהוגשו נגדם ומתגובת המשיבים. מספר שבועות לפני ביצוע הפיגוע, פנה מוחמד לגורמי הזרוע הצבאית של חמאס ברצועת עזה לצורך קבלת סיוע לביצוע הפיגוע. על פי הוראתם של גורמים אלה, מוחמד נסע לתורכיה, שם התאמן בירי וקיבל מאיש קשר סכום של 24,000 דולר לצורך ביצוע הפיגוע. בהמשך גייס מוחמד את צקר, והשניים פנו לסוחר נשק, רכשו ממנו נשק מסוג M-16 והתאמנו בהפעלתו. בנוסף לכך, בהוראת מוחמד, צקר רכש רכב לצורך ביצוע הפיגוע וכן דלק לצורך הצתתו לאחר מעשה על מנת לטשטש ראיות. יום לפני הפיגוע ערכו השניים סיור מקדים, ובבוקר האירוע נסעו במכונית שרכשו, כאשר צקר נוהג בה ומוחמד מחזיק בנשק. בעת שהיו סמוכים לרכב ישראלי, פתח מוחמד באש וירה 28 קליעים לעבר הרכב הישראלי. כאמור, בפיגוע נרצחה בת שבע נגרי ז"ל לעיני בתה בת ה-12 ששהתה ברכב, ואדם נוסף נפצע באורח קשה.

9. עיון בעתירות מעלה כי אין בפי העותרים טענה כי המחבלים לא ביצעו את הפיגוע. אף אין בפי העותרים טענות בדבר העדר זיקת מגורים של המחבלים לשתי הדירות המיועדות להריסה. טענות העותרים בשתי העתירות שלפנינו מתמקדות בהעדר מידתיות של צווי ההריסה ובהיבט היישומי של אופן ביצוע ההריסה המתוכננת. כפי שיוסבר להלן, יש לדחות טענות אלה.

10. העותרים בבג"ץ 7553/23 ניסו לבסס הבחנה בין מוחמד לצקר. לטענתם, מוחמד היה הרוח החיה מאחורי הפיגוע והוא זה שעמד בקשר עם גורמי חמאס וביצע את הירי בפועל, בעוד שחלקו של צקר בפיגוע היה "קטן יותר".

ניסיון זה לגמד את חלקו של צקר בביצוע הפיגוע – דינו להידחות. כפי שהובהר בפסיקה, "המבחן לצורך הפעלת סמכותו של המפקד הצבאי אינו אם המפגע היה מי שסחט את ההדק במו ידיו אם לאו [...]" ; ו"מעורבות 'עקיפה' והשתייכות ל'מעגל השני' של המפגעים אינן מעניקות חסינות למפגע מפני הפעלת תקנה 119" (בג"ץ 1618/22

ג'ראדאט נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 8 והאסמכתאות שם (6.4.2022); וכן, בין היתר, בג"ץ 1631/16 עליווי נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית, פסקה 11 (27.9.2016); בג"ץ 2828/16 אבו זיד נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית, פסקה ו' (7.7.2016)). כפי שפורט לעיל, מעורבותו של צקר בביצוע הפיגוע היתה מעורבות ישירה: הוא רכש את הנשק ביחד עם מוחמד; התאמן בהפעלתו; רכש את הרכב שנועד לשמש לצורך ביצוע הפיגוע ואת הדלק שנועד לצורך הצתתו; ערך סיור מקדים יום לפני ביצוע הפיגוע; ונהג ברכב בעת ביצוע הפיגוע עצמו. לא בכדי אף העותרים הודו בעתירתם כי יש לראותו כמבצע בצוותא. בנסיבות אלו, אין כל יסוד לניסיון להמעט מחלקו של צקר בביצוע הפיגוע, ואין בתפקידים השונים שמילאו המחבלים בעת ביצוע הפיגוע כדי לבסס הבחנה ששוללת את סמכותו של המשיב להפעיל את סמכותו מכוח תקנה 119 ביחס לדירתו של צקר.

11. טענות העותרים באשר לאופן ביצוע ההריסה דינן להידחות אף הן. בית משפט זה שב והבהיר כי אופן ביצוע ההריסה הוא "מסוג הנושאים המקצועיים שבהם מסור למשיב שיקול דעת רחב במיוחד, ובהעדר נסיבות חריגות, אל לו לבית משפט זה לשים עצמו בנעלי המשיב, שחזקה עליו כי יפעל בזהירות הנדרשת" (בג"ץ 480/21 קבהא נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 13 והאסמכתאות שם (3.2.2021); בג"ץ 2036/23 פרוך נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 6 והאסמכתאות שם (10.4.2023)). לאחר עיון בחוות הדעת ההנדסיות מטעם המשיבים ובחוות הדעת ההנדסית שצירפו העותרים בבג"ץ 7550/23, ולאחר שמיעת טענות הצדדים (לרבות קבלת הבהרות מצד נציג המשיבים במעמד צד אחד), אין לומר כי המקרה שלפנינו נכנס בגדרם של אותם מקרים חריגים שמקימים עילה להתערבותנו.

ראשית יצויין כי המשיבים שקלו חלופות לאופן ביצוע ההריסה (ואף הציגו שתי חלופות לביצוע ההריסה ביחס לדירתו של צקר), כאשר בחירת החלופה המתאימה נגזרת משיקולים מבצעיים שונים שמסורים במובהק לשיקול דעתו של המשיב. באשר להערכת הנזק האגבי שעלול להיגרם בעקבות ההריסה, עצם העובדה שהדירה המיועדת להריסה נמצאת בבניין בן מספר קומות, לא די בה כדי להוביל למסקנה כי ההריסה עתידה להסב נזק לדירות סמוכות באופן שמונע את ביצועה (ראו, לדוגמה, בג"ץ 3137/22 ג'ראד נ' המפקד הצבאי לאזור יהודה ושומרון (30.5.2022)). אמנם, בחוות הדעת מטעם המשיב במקרה דנן נאמר כי "מעצם אופי הפעילות קיימת היתכנות לנזק" בהתייחס לרכיבי בנייה קונסטרוקטיביים ולא קונסטרוקטיביים בשני המבנים שבהם מצויות הדירות המיועדות להריסה. עם זאת, כפי שהבהירו המשיבים וכפי שהובהר בדיון, מדובר בחוות דעת שאינן חריגות ביחס לחוות דעת שניתנו בעבר, ומדובר למעשה בניסוח גנרי, בבחינת "סייג",

תוך הדגשה כי מדובר ברמה וסבירות נמוכים לנזק. על כך יש להוסיף כי המשיבים כפרו בטענת בעותרים באשר לנזקים שנגרמו בעבר במקרים אחרים שבהם הוצאו לפועל צווי הריסה, ולדבריהם, זולת מקרים נדירים ובודדים, הנזק שנגרם בעבר בעת ביצוע הריסות תואם את הנזק שהוערך על ידי גורמי המקצוע. לנוכח האמור, למקרא הדברים ולמשמע ההבהרות, נחה דעתנו כי לא קמה עילה להתערב בשיקול דעתו של המשיב בעניין זה, ולא מצאנו כי יש בחוות הדעת שצירפו העותרים בבג"ץ 7550/23 כדי לשנות ממסקנה זו. לא למותר להוסיף כי ככל שבניגוד למצופה ייגרמו נזקים לדירות ומבנים סמוכים, שערי פיצוי אינם נעולים ויש בידי הניזוקים לפנות לגורמים הרלוונטיים במשרד הביטחון (בג"ץ 87/23 גמגום נ' המפקד הצבאי לאזור יהודה ושומרון, פסקה 19 (5.2.2023); בג"ץ 7289/23 קטנאני נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 6 (8.10.2023)).

12. בשונה מהעותרים בבג"ץ 7550/23, העותרים בבג"ץ 7553/23 כלל לא צירפו חוות דעת הנדסית לתמיכה בטענתם שלפיה הם "צופים שכתוצאה מההריסה המתוכננת ייגרם נזק גם לבית העותר 5 ולתשתיות הבניין". מובן כי טענה מסוג זה, הנטענת בעלמא, לא די בה כדי לסתור את עמדת המשיבים ואת חזקת התקינות המינהלית. אף אין לקבל את טענת העותרים כי לא ניתנה להם שהות מספקת לצורך הגשת חוות דעת מטעמם. מהעתירה ומתגובת המשיבים עולה כי צקר נעצר אור ליום 22.8.2023; כיממה לאחר מכן הגיעו כוחות הביטחון לבית העותרים לצורך ביצוע מדידות במבנה; וביום 27.9.2023 ניתנה הודעת המשיבים בדבר כוונת המפקד הצבאי להחרים ולהרוס את הדירה (הודעה שאליה צורפה חוות דעת הנדסית), תוך מתן אפשרות לעותרים להגיש השגה עד ליום 3.10.2023. בהמשך לכך, העותרים הגישו את השגתם ביום 3.10.2023; ביום 14.10.2023 נשלח מענה לעותרים הדוחה את ההשגה, והוצא צו ההריסה; וביום 17.10.2023 הגישו העותרים את עתירתם. בנסיבות אלו, כפי שאף עולה מפסיקתו של בית משפט זה בעבר, אין לומר כי בלוחות הזמנים ובהליך הוצאת הצו נפל פגם שפגע בזכות הטיעון של העותרים, ואין לומר כי פרק הזמן שניתן לעותרים לצורך הגשת השגה מנע מהם את האפשרות להגיש חוות דעת הנדסית מטעמם (ראו והשוו בג"ץ 751/20 חנאטשה ואח' נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקאות 11, 16 (20.2.2020); בג"ץ 1490/20 שבלי נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 16 (30.3.2020)).

13. הערה לסיום. העותרים בבג"ץ 7550/23 פתחו עתירתם בציטוט של הגדרת המונח "Ethnic Cleansing" מתוך דו"ח של מועצת הביטחון של האו"ם משנת 1992, וזאת כהקדמה לטענתם כי הפעלת סמכותו של המשיב מכוח תקנה 119 עולה כדי "טיהור אתני". טענה זו אין הדעת סובלתה, ויש להצר על הקלות הבלתי נסבלת שבה נעשה שימוש במונח זה. ייאמר אפוא בקול צלול וברור: בין הריסת בתי מחבלים שביצעו פיגוע

טרור רצחני שבו נרצחו חפים מפשע, לביין "טיהור אתני" – אין דבר וחצי דבר. סמכותו של המפקד הצבאי לפעול מכוח תקנה 119 אושרה על ידי בית משפט זה פעם אחר פעם. בית משפט זה שב והבהיר כי תכליתה של תקנה 119 היא תכלית ראויה של הרתעה; כי השימוש בה אינו בגדר ענישה קולקטיבית; וכי הפעלתה היא בבחינת הכרח כל יגונה אל מול המציאות הקשה וגלי הטרור הקטלניים שעמם נאלצת מדינת ישראל להתמודד (ראו, בין היתר, בג"ץ 5338/23 פלונית נ' מפקד פיקוד העורף, פסקה 10 והאסמכתאות שם (3.8.2023)). הנה כי כן, לא "נקמנות", כלשון העותרים, היא העומדת ביסוד הפעלת סמכותו של המשיב, אלא חובתה של מדינה להגן על אזרחיה ולהרתיע מחבלים פוטנציאליים המבקשים לרצוח נפש ישראלים חפים מפשע. דברים אלו עמדו בתוקפם בימים שקדמו למתקפת הטרור הזוועתית שאירעה ביום 7.10.2023, והם עומדים בתוקפם ביתר שאת לאחריה (ראו בג"ץ 7287/23 גידאן נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 14 (11.10.2023)).

על כך יש להוסיף את טענת המשיבים, שלא נסתרה, באשר לתמיכה שהביעו הוריו של מוחמד במעשיו (על כך שהבעת תמיכה מצד משפחתו של מחבל במעשיו לאחר ביצועם מהווה שיקול רלוונטי לצורך הפעלת תקנה 119, ראו בג"ץ 5943/17 ענכוש נ' המפקד הצבאי (3.8.2017)).

14. סוף דבר, שבנסיבות דנן לא נפל פגם בהחלטת המשיבים שמצדיק את התערבותנו, לא במישור של עצם הפעלת הסמכות מכוח תקנה 119, ולא בהיבט של אופן ביצועה. חזקה על המשיבים כי ימלאו אחר התחייבותם לנקוט את מרב המאמצים למנוע נזק החורג מדירות המחבלים שמיועדות להריסה.

אשר על כן, אציע לחבריי לדחות את העתירות.

עוד אציע כי בטרם הוצאת צווי ההריסה אל הפועל, יינתן לבני משפחתם של המחבלים שהדירות המיועדות להריסה שימשו גם למגוריהם, שהות בת שבעה ימים מיום מתן פסק דיננו, לצורך פינוי והתארגנות.

ש ו פ ט

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ח' כבוב:

את עמדת העקרונית בסוגיה שעל הפרק פירטתי בפסיקות קודמות, ובשים לב לאמור שם אין בידי להצטרף לחוות דעתו של חברי השופט י' עמית.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט, ברוב דעות, לדחות את העתירות, כאמור בפסק דינו של השופט י' עמית.

ניתן היום, י"ח בחשוון התשפ"ד (2.11.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט